

Acte memorable a la Sagrada Família

▶ El dimarts 25 de novembre fou un dia memorable per a la Basílica de la Sagrada Família. En presència de vint-i-cinc cardenals i arquebisbes de tot el món i de tots els bisbes catalans, es va celebrar l'acte titulat «Paraula de Déu i músiques del món». Fou un acte a la ve-

gada religiós i cultural, amb la participació de la Polifònica de Puig-reig i l'Escolania de Montserrat. Era l'acte final, a Barcelona, del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. Durant l'acte, es va llegir un missatge del papa Francesc, que dos dies després, el 27 de novembre, va rebre en audiència els congressistes.

GLOSSA

En el temps de lleure

Un centre d'esplai celebra el quaranta-cinquè aniversari de la seva fundació. La celebració és un dissabte a la tarda. Les activitats se succeeixen: jocs, cançons, exposició de fotografies i, arribat el vespre, celebració de l'eucaristia setmanal, avui centrada en l'aniversari. La missa esdevé acció de gràcies per l'activitat educativa, per les persones que l'han animat, pels infants que n'han gaudit, pels infants i monitors traspassats... Acabada la celebració, es projecta un recull d'imatges de la vida del centre i quatre parlaments breus fan conèixer la petjada que el pas per l'esplai ha deixat en la vida de monitors de diverses generacions.

Intervé una antiga monitora, ara casada i mare de dues nenes, per recordar els seus anys d'infant en les activitats del centre. Diu: «[...] Vaig jugar, vaig viure aventures, vaig escoltar contes... Vaig aprendre a expressar-me en els tallers i van ser escoles de pregària el bon dia i el bona nit. Aprenies a anar pel món i a comptar amb els altres, i a viure la satisfacció gratificant d'haver fet tu les coses. A poc a poc, vaig co-

nèixer i viure valors i actituds com la solidaritat, la generositat, el compartir, l'amistat, la pertinença a un grup, l'austeritat [...]» «Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres» (Jn 13, 15).

La posterior etapa de monitora la resum així: «Sense adonar-me'n, com si es tractés de la segona part d'una lliçó, vaig aprendre —juntament amb els companys monitors— el que volien dir les paraules compromís, gratuïtat, compassió, responsabilitat, treball en equip, donar el millor de tu mateixa... Tota una manera de fer i de viure que m'han acompanyat al llarg de la vida, tant personalment com professional». Finalment, clou el seu testimoni dient: «Quan van arribar les filles ens plantejarem: què els podem oferir de bo, a part d'estimar-les, perquè creixin sent persones de bé i per als altres? No vam dubtar: la fe, l'ensenyament i l'educació en el lleure; és a dir, la comunitat, l'escola i el centre d'esplai!» Un creixement harmònic per aprendre a estimar i servir, com Jesús ens va ensenyar.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

• Dilluns 15, Recés d'Advent, a les teresianes.

PARAULES DE VIDA

Advent (III): humilitat i fidelitat

En els textos evangèlics dels diumenges tercer i quart d'Advent se'ns presenten dos personatges l'actuació dels quals amaga un missatge: Déu dona la seua gràcia als humils i resisteix als superbs de cor.

Joan Baptista, de qui Jesús va dir que entre els nascuts de dona no hi ha ningú més gran que ell, al preguntar-li els sacerdots i levites qui era, la primera cosa que va fer va ser aclarir que ell no era el Messies, ni Elies, ni el Profeta que havia de venir al món (en la mentalitat jueva un profeta semblant a Moisés). Ell es defineix a si mateix per la seua missió, una missió que està al servei d'un altre: «Sóc la veu d'un que crida en el desert: Adreceu el camí del Senyor» (Jn 1,23), d'un Senyor davant del qual Joan no se sent digne de deslli-

gar la corretja de la sandàlia (Jn 1,27). La mateixa actitud la trobem en Maria, personatge central del quart diumenge d'Advent: la seua torbació davant de les paraules de l'àngel, la seua pregunta («Com podrà ser això?» [Lc 1,34]) i les últimes paraules que pronuncia («Sóc l'esclava del Senyor» [Lc 1,38]) ens revelen una actitud espiritual de profunda humilitat. És aquesta disposició de Maria la que va fer possible l'entrada del Fill de Déu en el món i l'inici del ministeri de Crist, després que Joan el presentara solemnement a dos dels seus deixebles que, a partir d'aquest moment, van seguir Jesús (Jn 1,35ss).

Quan contemplem el que va ser la vida d'aquests personatges descobrim que eixa actitud la mantenen fidelment en tots els moments de la seua vida: Maria, la Mare del Messies, a Canà de Galilea, va invitar els servents a fer el que Jesús els diguera (Jn 2,5) i Joan, davant del comentari d'alguns deixebles seus de que tot el món acudia a Jesús, va exclamar: «l'amic de l'espòs... té una gran joia quan sent la veu de l'espòs... També la meua joia és completa. Ell ha de créixer, i jo he de minvar» (Jn 3,29-30). Amb açò va donar el darrer testimoni sobre Crist.

Un teòleg del segle xx, reflexionant sobre el ministeri sacerdotal, ha recordat que el sacerdot ha d'aplicar-se constantment a si mateix les paraules de Joan Baptista: «Jo no sóc». Aquesta és la norma d'acord amb la qual qui ha sigut cridat al ministeri ha d'examinar-se constantment a si mateix. Els sacerdots no podem fixar com a meta del nostre treball que la gent ens estime a nosaltres, sinó que els homes coneguen i estimen el Senyor. I aquest criteri val per a tota l'Església. El papa Francesc ens recorda constantment que l'Església no treballa per a si mateixa sinó per al Senyor, que no pot ser una Església autorreferencial, sinó constantment referida a Crist. Ell ha de ser el centre de la nostra vida i de la nostra missió.

El temps d'Advent és una invitació a viure el nostre testimoni amb humilitat. El sentir-nos millors, el creure'ns superiors i el voler atraure la mirada del món sobre nosaltres no acosta els homes al Senyor, sinó que pot allunyar-los d'Ell.

Que el Senyor ens beneïska a tots.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **EMÍLIA GARCIA**

Apostolat bíblic

Maria Benedicta Daiber va néixer en el si d'una família alemanya de tradició luterana. El seu ateisme li produïa un gran buit interior i als 18 anys, després d'una lluita interior, «va abraçar la fe catòlica» i dedicà tota la seva vida a donar-la a conèixer. Va viatjar per mig món amb la Bíblia sota el braç. El maig de 1954 va arribar a Barcelona, on es va establir després d'haver impartit cursets per tota la Península. El 1959 va fundar l'Obra de Cursets Bíblics Catòlics. L'Emília Garcia, que va conviure amb ella durant 20 anys, és la continuadora del seu apostolat bíblic: presideix l'Associació d'Amics de M. Benedicta.

Com va començar l'apostolat de M. Benedicta?

Va impartir cursets a parròquies de Barcelona i rodalia. L'any 1970, amb el P. Pablo Menor, SJ, que havia conegut al Perú, va fundar el Moviment Pro Ecclesia Sancta, que la portava a visitar, cada estiu, monestirs de contemplatives d'Espanya, amb qui compartia el seu amor a l'Església. Eren una mena d'exercicis espirituals breus.

Arran de la seva mort van continuar el seu apostolat...

Les persones que la coneixien estaven convençudes de la seva santedat. Era una geganta de la fe que no podia quedar oculta, el seu apostolat bíblic no podia perdre's. El 1995 es va fundar l'Associació, que promou la seva causa de canonització i el seu apostolat.

Per què la va captivar?

Sóc testimoni de la força de la Paraula de Déu, que, com diu sant Pau, «és útil per ensenyar, per convèncer, per corregir, per educar en la justícia..., perquè l'home estigui preparat per a tota obra bona» (2Tm 3,16-17), ja que l'Evangeli és «força de Déu per al qui creu» (Rm 1,16-17).

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El testimonio del cardenal Capovilla sobre el Concilio

La idea de convocar un Concilio se la mencionó Juan XXIII a su secretario, Loris Capovilla, el 30 de octubre de 1958 por primera vez, dos días después de su elección al pontificado. El secretario nos dice que se quedó confundido: pensaba en las dificultades que comportaría un acontecimiento de estas características y en el tiempo necesario para su preparación. Por eso permanecía en obstinado silencio cada vez que el Papa hacía referencia a su idea.

Unas semanas después, intuyendo la oposición de su secretario, Juan XXIII le dijo: «Tú piensas que el Papa es viejo, que le falta tiempo para una empresa de gran relieve, te asusta el conjunto de la empresa. Y te equivocas, porque razones como un empresario: proyecto, estudio, dificultad, complicaciones... Es argumentar de modo humano. Hasta que no hayas puesto tu yo bajo los zapatos, no serás un hombre libre, no comprenderás nada de los caminos de Dios. Él se abandonaba a los caminos de Dios con filial confianza...»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

HECHOS DE VIDA

La ira, la venganza y el amor propio

Dante Alighieri (1265-1321), en la *Divina Comedia*, narra el caso del joven Aniel, condenado, a quien una serpiente monstruosa estrecha de tal manera que se funden lentamente el cuerpo del joven y el cuerpo del monstruo.

La piel del joven se vuelve escamosa y sus ojos despiden destellos verdosos. Los condenados, al verlo, exclaman horrorizados: «¡Aniel, cómo cambias! ¡Cómo vas cambiando, Aniel!»

—Al irritarnos ya traslucimos la ira en la actitud y en la mirada.

—La ira procede de la falta de virtud y de dominio de uno mismo.

—La ira y el odio son contagiosos. Tóxicos.

Dice un proverbio persa: «Poca hiel corrompe mucha miel.»

S. Basilio afirmaba: «El iracundo pierde hasta el aspecto de persona y toma el de fiera.»

Otro autor moderno sentencia: «Quien se deja llevar por la ira, la cólera, el odio se encuentra la *víbora* que pica, el *león* que ruge y el *tigre* que despedaza.»

San Agustín, tan actual y profundo como siempre, nos recuerda: «Los antiguos nos enseñaron que la ira no es más que el apetito de venganza.»

Y san Alfonso de Ligorio: «Vencer el amor propio es vencerlo todo.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Adviento: «Consolad, consolad a mi pueblo»

Consuelo es una de las palabras clave para entender el mensaje bíblico, porque nos revela el auténtico rostro de Dios. Así, en el profeta Isaías podemos leer: «Consolad, consolad a mi pueblo —dice vuestro Dios» (Is 40,1). El consuelo es, por una parte, una prerrogativa de Dios; pero, por otra, una acción en la que podemos participar los seres humanos.

Consolar significa calmar, aliviar, apaciguar. Es decir, en caso de que se produzca un mal, un dolor o una desgracia, el consuelo hace más llevadero el sufrimiento sin llegar a eliminarlo. Transforma la angustia en paz.

Dios se hace presente en el mundo para consolarnos. Su Palabra, la Encarnación de su Hijo, la acción del Espíritu Santo tienen por objeto rescatarnos de las garras de la aflicción.

Nosotros querríamos erradicar de una vez para siempre el dolor, el mal, la enfermedad, la muerte... Sin embargo, ellos son nuestros compañeros de viaje. Aun así, Dios no nos ha dejado solos. Se ha embarcado en nuestra misma nave para que no surquemos en solitario el mar de la existencia.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. ■ Dilluns (litúrgia de les hores 3a setmana) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21,23-27]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

16. ■ Dimarts (□ Urgell) [So 3,1-2.9-13 / SI 33 / Mt 21,28-32]. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870). Sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alcía) de Borgonya (s. x); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

17. ■ Dimecres [Gn 49,2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

18. ■ Dijous [Jr 23,5-8 / SI 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones). Sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Divendres [Jt 13,2-7.24-25a / SI 70 / Lc 1,5-25]. Sant Nemesi, mr.; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Faustina, mare de família mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Dissabte [Is 7,10-14 / SI 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ † Diumenge vinent, IV d'Advent (litúrgia de les hores 4a setmana) [2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / SI 88 / Rm 16,25-27 / Lc 1,26-38]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega. Sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

DIUMENGE III D'ADVENT

▶ Lectura del profeta Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Aclamo al Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

▶ Salm responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. *La meua ànima celebra el meu Déu.*

La meua ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva, / perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions / em diran benaurada. R.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant, / i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació. R.

Ompli de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res. / Ha protegit Israel, el seu servent, / s'ha recordat del seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,16-24)

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia; examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, gardeu-vos de tota ombra de mal. Que Déu mateix, el Déu de la pau, us faci del tot sants, i guardi totalment irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per quan torni nostre Senyor Jesucrist. Déu que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,6-8.19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.

Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no sóc el Messies». Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?» Els diu: «No el sóc». «Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No». Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?» Digué: «Sóc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor", com diu Isaïes.»

Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no sóc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat.»

Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

El Espíritu del Señor está sobre mí, porque el Señor me ha ungido. Me ha enviado para dar la buena noticia a los que sufren, para vendar los corazones desgarrados, para proclamar la amnistía a los cautivos y a los prisioneros la libertad, para proclamar el año de gracia del Señor. Desborde de gozo con el Señor, y me alegro con mi Dios: porque me ha vestido un traje de gala y me ha envuelto en un manto de triunfo, como novio que se pone la corona, o novia que se adorna con sus joyas. Como el suelo echa sus brotes, como un jardín hace brotar sus semillas, así el Señor hará brotar la justicia y los himnos ante todos los pueblos.

▶ Salmo responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. *Me alegro con mi Dios.*

Proclama mi alma la grandeza del Señor, / se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; / porque ha mirado la humillación de su esclava. / Desde ahora me felicitarán todas las generaciones. R.

Porque el Poderoso ha hecho obras grandes por mí: / su nombre es santo, / y su misericordia llega a sus fieles / de generación en generación. R.

A los hambrientos los colma de bienes / y a los ricos los despide vacíos. / Auxilia a Israel, su siervo, / acordándose de la misericordia. R.

En aquesta pintura, Domenico Ghirlandaio fa assistir Jesús a la predicació de Joan Baptista. Església de Santa Maria Novella (Florència)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,16-24)

Hermanos: Estad siempre alegres. Sed constantes en orar. Dad gracias en toda ocasión: esta es la voluntad de Dios en Cristo Jesús respecto de vosotros. No apaguéis el espíritu, no despreciéis el don de profecía; sino examinadlo todo, quedándoos con lo bueno. Guardaos de toda forma de maldad. Que el mismo Dios de la paz os consagre totalmente, y que todo vuestro espíritu, alma y cuerpo, sea custodiado sin reproche hasta la venida de nuestro Señor Jesucristo. El que os ha llamado es fiel y cumplirá sus promesas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,6-8.19-28)

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que por él todos vinieran a la fe. No era él la luz, sino testigo de la luz.

Y este fue el testimonio de Juan, cuando los judíos enviaron desde Jerusalén sacerdotes y levitas a Juan, a que le preguntaran: «¿Tú quién eres?» Él confesó sin reservas: «Yo no soy el Mesías.» Le preguntaron: «¿Entonces, qué? ¿Eres tú Elías?» Él dijo: «No lo soy.» «¿Eres tú el Profeta?» Respondió: «No.» Y le dijeron: «¿Quién eres? Para que podamos dar una respuesta a los que nos han enviado, ¿qué dices de ti mismo?» Él contestó: «Yo soy la voz que grita en el desierto: "Allanad el camino del Señor", como dijo el profeta Isaías.» Entre los enviados había fariseos y le preguntaron: «Entonces, ¿por qué bautizas, si tú no eres el Mesías, ni Elías, ni el Profeta?» Juan les respondió: «Yo bautizo con agua; en medio de vosotros hay uno que no conocéis, el que viene detrás de mí, y al que no soy digno de desatar la correa de la sandalia.»

Esto pasaba en Betania, en la otra orilla del Jordán, donde estaba Juan bautizando.

COMENTARI

Viviu sempre contents

Des de temps molt antics, l'Església celebra aquest diumenge com un dia de joia: la joia que ens encomana l'Evangelí. Se'n invita a no fer cara de pomes agres sinó cara de festa, de Pasqua. Els profetes, en especial Joan Baptista, anuncien que ve el Senyor. Que no passi de llarg pel nostre costat perquè no hem percebut que era ell.

En la litúrgia d'avui ressona l'anunci del Regne de Déu, primer pel profeta anònim, anomenat *tercer Isaïes* (s. VI aC), que porta un missatge de joia, la *Bona Nova* del retorn d'Israel a la pàtria després de l'exili a Babilònia. És una veu càlida que és *evangelí* per als pobres i desvalguts (61,1), que és es-

perança per als cors adolorits, llibertat per als captius, i per als presos el retorn de la llum. És com l'herald que proclama «l'any de gràcia del Senyor». Així el text vol encoratjar el poble decaigut després del retorn de Babilònia, quan es fa difícil la reconstrucció de Jerusalem per la pobresa i les dimensions entre els nou arribats i els que ja habitaven a la ciutat.

El profeta alena l'esperança en el Déu que salva. Fora la por, el descoratjament. Només Jesús s'ha pogut apropiat d'aquesta profecia a la sinagoga de Natzaret: «Avui s'ha complert aquesta Escripura que acabeu de sentir» (Lc 4,16-21). Crist inaugura l'era nova, «l'any de gràcia del Senyor».

La veu del Baptista és la veu del testimoniatge: «Jo no sóc ni Elies ni el Messies. Jo vinc a donar tes-

timoni de la llum. Vinc a preparar el camí de qui és més gran que no pas jo». Joan Baptista confessa que ell és la veu, que la Paraula és Jesús, el Crist encarnat. També Joan ha estat cridat a ser precursor de Jesús. No pretén ser la Paraula. Només és la veu que anuncia la vinguda de Déu entre nosaltres i ve a donar-ne testimoni. Joan Baptista ens ajuda a discernir qui és la llum, la paraula de Déu. Ell ve vestit amb pèl de camell i no habita en cap palau. Humilment assenyala ja el Messies que ve.

El testimoniatge del Baptista és el model de com ha de ser el testimoniatge de qualsevol servidor del Regne: «Vingué a donar testimoni de la llum (7); ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.»

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Inici de curs del Moviment dels Equips de la Mare de Déu

Diumenge 26 d'octubre, el Moviment dels Equips de la Mare de Déu va celebrar l'inici de curs al Col·legi del Sagrat Cor d'Amposta.

Després de l'acollida inicial i de la pregària, es va fer una primera intervenció per part dels responsables de Tortosa sobre la jornada i les activitats del curs.

Tot seguit es va fer una xerrada sobre «Els equips de la Mare de Déu al món». En acabar, van anar a la celebració de l'Eucaristia a l'es-

glésia del col·legi, presidida pel vicari general de la Diòcesi, Mn. José Luis Arín. Durant l'Eucaristia, es va presentar un nou equip, el Tortosa 9, format per quatre parelles joves que resideixen a Tortosa.

La trobada, com no podia ser d'altra manera, va acabar amb el dinar de germanor al menjador del col·legi.

Mn. Jordi Salvadó

Confirmaciones de la parroquia arciprestal de la Asunción de Vinarós

El domingo día 26 de octubre, en la ermita de Nuestra Señora de la Misericordia y San Sebastián de nuestra ciudad, recibían el sacramento de la confirmación a cargo de nuestro obispo de la diócesis, Mons. Enrique Benavent Vidal, treinta jóvenes pertenecientes a la parro-

quia de la Asunción de nuestra ciudad, cuyo párroco y arcipreste es Mn. Emilio Vinaixa Porcar. La iglesia de nuestra ermita se quedó pequeña para acoger a todas las personas que desearon estar presentes en la celebración de este importante sacramento, y más para nuestros adolescentes.

Salvador Quinzá Macip

XXVI Jornada catalana de Pastoral de la Salut

El 25 d'octubre se celebrà a Sant Cugat del Vallès la XXVI Trobada Interdiocesana de Pastoral de la Salut, sota el lema: «SALUT I SAVIESA DEL COR: Una altra mirada és possible, amb un cor nou.»

Després de la pregària i la salutació de Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa i responsable de la Pastoral de la Salut de la CET, presentà la Jornada Mn. Joan Bajo.

La primera conferència, a càrrec de l'II-Im. José Luis Arín: «La mirada de Déu transforma

l'home. Visió biblio-teològica». La segona, del germà Miguel Martín: «XX anys del Congrés Església i Salut, visió actual». I la tercera, de Mn. Joan Bajo: «*Sapientia Cordis*. Humanització i compassió des del cinema.»

Finalitzà la jornada amb la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Salvador Cristau.

Maria Joana Querol

Trobada d'inici de curs dels catequistes del Delta de l'Ebre

Dissabte 25 d'octubre, els catequistes de les parròquies del Delta (Deltebre i Camarles) van ser acollits pels catequistes de la parròquia de Sant Jaume d'Enveja amb motiu de la tradicional trobada d'inici de curs.

Després de la pregària, els catequistes foren convidats a revisar les seves actituds com a evangelitzadors a partir d'unes preguntes extremes de l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* del papa Francisco.

En acabar, una petita xerrada de Mn. Jordi, rector de Sant Jaume, sobre la ruptura de la transmissió de la fe i la catequesi evangelitzadora, va donar peu a una reflexió sobre el què fem a les parròquies i quines activitats ja es realitzen en clau evangelitzadora, per mirar en positiu tot allò que s'està fent a la catequesi. El punt i final va ser una pregària mariana.

Després d'això, en els mateixos locals parroquials, van gaudir tots junts d'un àpat de germanor.

Mn. Jordi Salvadó

PALABRAS DE VIDA

Adviento (III): humildad y fidelidad

En los textos evangélicos de los domingos tercero y cuarto de Adviento se nos presentan dos personajes cuya actuación encierra un mensaje: Dios da su gracia a los humildes y resiste a los soberbios de corazón.

Juan Bautista, de quien Jesús dijo que entre los nacidos de mujer no hay nadie más grande que él, al preguntarle los sacerdotes y levitas quién era, lo primero que hizo fue aclarar que él no era el Mesías, ni Elías, ni el Profeta que tenía que venir al mundo (en la mentalidad judía un profeta semejante a Moisés). Él se define a sí mismo por su misión, una misión que está al servicio de otro: «Yo soy la voz que grita en el desierto: Allana el camino del Señor» (Jn 1,23), de un Señor ante quien Juan no se siente digno de desatar la correa de la sandalia (Jn 1,27). La misma actitud la encontramos en María, personaje central del cuarto domingo de Adviento: su turbación ante las palabras del ángel, su pregunta («¿Cómo será eso?» [Lc 1,34]) y las últimas palabras que pronuncia («He aquí la esclava del Señor» [Lc 1,38])

nos revelan una actitud espiritual de profunda humildad. Es esta disposición de María la que hizo posible la entrada del Hijo de Dios en el mundo y el inicio del ministerio de Cristo, después de que Juan lo presentara solemnemente a dos de sus discípulos que, a partir de ese momento, siguieron a Jesús (Jn 1,35ss).

Cuando contemplamos lo que fue la vida de estos personajes descubrimos que esa actitud la mantienen fielmente en todos los momentos de su vida: María, la Madre del Mesías, en Caná de Galilea, invitó a los sirvientes a hacer lo que Jesús les dijera (Jn 2,5) y Juan, ante el comentario de algunos discípulos suyos de que todo el mundo acudía a Jesús, exclamó: «el amigo del esposo... se alegra con la voz del esposo; pues esta alegría mía está colmada. Él tiene que crecer, y yo tengo que menguar» (Jn 3,29-30). Con esto dio el último testimonio acerca de Cristo.

Un teólogo del siglo xx, reflexionando sobre el ministerio sacerdotal, ha recordado que el sacerdote debe aplicarse constantemente a

sí mismo las palabras de Juan Bautista: «Yo no soy». Esta es la norma con arreglo a la cual quien ha sido llamado al ministerio debe examinarse constantemente a sí mismo. Los sacerdotes no podemos fijar como meta de nuestro trabajo que la gente nos quiera a nosotros, sino que los hombres conozcan y amen al Señor. Y este criterio vale para toda la Iglesia. El papa Francisco nos recuerda constantemente que la Iglesia no trabaja para sí misma sino para el Señor, que no puede ser una Iglesia autorreferencial, sino constantemente referida a Cristo. Él debe ser el centro de nuestra vida y de nuestra misión.

El tiempo de Adviento es una invitación a vivir nuestro testimonio con humildad. El sentirnos mejores, el creernos superiores y el querer atraer la mirada del mundo sobre nosotros no acerca a los hombres al Señor, sino que puede alejarlos de Él.

Que el Señor nos bendiga a todos.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa